

Ens
ha arribat

Transparents
però limitats

El PP va presentar ahir els seus comptes i va animar els altres a fer-ho. Però va presentar-los a partir de l'any 2008, és a dir, a partir del moment en què no hi ha papers de Bárcenas.

Any
Salvador Espriu

—Què és l'amor, vell Memucan? / —Un nap al caliu, senyor. / —Quina gran definició! / —'C'est de ma pauvre maman'

Viure sense tu

Xavier
Graset

Carnaval subvertit

Instal·lats com estem en un carnaval permanent, ja fa massa temps que Carnestoltes no fa mal. Quin sentit té l'exercici de la subversió del poder, la mofa de les veritats establertes, si és el mateix poder qui no para de subvertir la funció que té assignada? Com volen que la festa no desdibuixi el perfil propi, la ironia local, i acabi buscant recer en les fórmules del pèl i la ploma carioca? Com pot ser que ens escandalitzin uns pits de calendari de camioner, o els d'una geganta, si l'escàndol constant ens ve en forma d'apropiació indeguda? L'essència del carnaval del 2013 passa pels excessos en corrupció. Però, què volen que faci el bufó del rei, si el monarca li ha pres la feina, si és ell, i els reietons de cada cort, els que se'n fumen, de

L'essència del carnaval del 2013 passa pels excessos en corrupció

serfs i vassalls? El joc de l'ambigüitat, de la màscara, de l'aparença, ja no va entre dijous gras i l'enterrament de la sardina. El carnaval queda per a les escoles, perquè els més petits duguin un mitjó de cada color, o la cara emmascarada. A tot estirar els catalans servim per a la rialla andalusa. L'esperit de Carmen Rico-Godoy ha agafat cos en els versos d'una *chirigota* de Cadis. Ai si la delegada María Llanos de Luna veu onejar l'estelada damunt l'escenari d'una ciutat constitucionalista, allà on es va engendrar la Pèpa, li agafarà un cobriment de cor! Això i quatre caretes presidencials a les rues, això és el que queda com a distracció popular.

Mentrestant, Urdangarins, Bárcenas, Millets i assimilats fan la seva. L'engany, la impostura, l'emascament, el viure en un prestigi fals, el frau, han passat de ser una disfressa a ser un uniforme. És l'art humà del fingiment, de la mentida, que deia Nietzsche. Amb això, uns quants s'han arreglat la vida, i ens han usurpat aquesta joguina de carnaval, aquesta disfressa que ens permet ser el que no som durant unes hores o uns dies. La distorsió de la veritat, les veritats a mitges, la falsedat parcel·lada, que capten els micròfons oberts, com el cas de la directora de l'Agència Tributària espanyola, Beatriz Viana, que encara no sap ni què ha dit sobre l'amnistia fiscal. Quin joc de despropòsits tot plegat!

La col·leccionista

Un cop a la vida

Després d'uns dies rebent felicitacions a tort i a dret pel premi Ramon Llull, constato tres coses. La primera: la gent —una majoria amplíssima de la gent— és molt generosa i se n'alegra sincerament dels èxits dels altres. Segona: la gent —una majoria amplíssima de la gent— té moltes ganes de celebrar les bones notícies, diria que més que ganes: en té necessitat. Tercera: tothom hauria de viure, ni que sigui un cop a la vida, l'experiència de rebre un reconeixement públic. És un moment feliç, al qual tothom hauria de tenir dret, un moment que facilita que tothom verbalitzi els afectes que, d'altra manera, hi són però menys explícits. D'aquestes tres conclusions la segona m'ha fet rumiar molt: les persones po-

dem aguantar una mala ratxa, podem fer front a una època de crisi, podem entomar informacions que no ens agraden, podem serrar les dents i empassar-nos la ràbia davant de determinades injustícies, podem reunir forces per impedir que ens arrossegui el pànic, veient que el món que coneixem i que —bo o dolent— semblava inamovible està trontollant fins al punt de córrer perill d'ensorrar-se. Cadascú de nosaltres ha estat capaç, en un moment determinat, d'assumir algun d'aquests desastres i, malgrat tot, tirar endavant. Però ara mateix, els ciutadans que no roben ni maten, que procuren no enganyar ningú ni fer mal als veïns, que s'esforcen a respectar les normes, que potser fins i tot col·laboren altruïstament amb la societat, estan essent escl-

JUANMA RAMOS

fats per totes aquestes misèries juntes, que sumades multipliquen el seu efecte. La crisi, l'atur, la corrupció, el deteriorament de la democràcia. Ens ho anem empassant —quin remei—, però sense pair-ho, i la majoria ja tenim nàusees o mal de panxa. Però, ai las, malgrat aquest malestar hem de llevar-nos, i sortir de casa

i—si tenim la sort de tenir feina— anar a treballar, i cuidar els nostres infants o els nostres vells, i animar els amics que estan pitjor que nosaltres. Es un esforç que no sé quan de temps podrem resistir sense arrambar-nos al costat del camí i vomitar tot el fàstic i quedar-nos allà aja-guts, sense força per tornar a aixecar-nos. Però, us deia, com que la naturalesa humana, malgrat tot, és d'arrel bona, la majoria de la gent s'alegra dels èxits dels altres. I constatar això és com beure un got d'aigua fresca. Moltes gràcies!

Sílvia
Soler

Vuits i nous

Més Espriu

Manuel
Cuyàs

En la seva biografia de Salvador Espriu, *Espriu transparent*, Agustí Pons ressenya que el 1973 *La pell de brau* va ser representada a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada. En dono fe —si calgués—, perquè jo hi era. Ricard Salvat, que hi feia classes, va fer pujar a Prada la Companyia Adrià Gual, que dirigia, i el seu muntatge del poemari va poder ser vist i escoltat al gimnàs del centre docent de la Catalunya del Nord.

El que Pons no explica, i jo tinc el gust de comunicar-li-ho, és que aquells dies hi va haver una altra funció de l'obra. Essent a Prada, Salvat va rebre la notícia que Ambrosi Carrión s'estava morint al poble de Cornellà

de Conflent, molt a prop d'on ens trobàvem. Avui ningú no es recorda d'Ambrosi Carrion —i val a dir que en aquell moment tampoc—, però Salvat tenia moltes notícies d'aquell escriptor exiliat a França que des de principis de segle i fins als anys trenta havia estrenat a Catalunya moltes obres teatrals, que el 1912 havia fundat *El teatre català* i que des de l'any següent havia estat professor de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic de Barcelona, precedent llunyà de la Companyia Adrià Gual.

Salvat, tot decidit, es va desplaçar a Cornellà amb la companyia, i jo, sense formar-ne part, vaig seguir la comitiva. Vam trucar a la porta del domicili d'Ambrosi Carrion, ens va obrir la seva

ANTHONY GARNER

nosa que servei em vaig situar al balcó i davant la vista esplèndida del Canigó vaig sentir a la meva esquena com els actors recitaven *La pell de brau*. Salvat tenia fama d'adust però era molt generós i un senyor.

Vaig sortir convençut que el moribund no havia pogut ser permeable a la recitació, però uns anys més tard, havent escrit aquesta història a *El Punt*, la seva vídua em va enviar una carta ponderant com "haviem" fet feliç el seu marit aquell dia. Ambrosi Carrion, nascut a Barcelona el 1888, va morir a Cornellà unes setmanes després de la nostra visita.

Com que Espriu havia d'haver-ne estat al cas, mig en broma li dic a l'Agustí Pons que pot introduir el fet a la segona edició d'*Espriu transparent*. "Tant de bo hi hagués una segona edició." Hi serà, Agustí, hi serà.

dona, molt més jove que ell, i vam ser introduïts en una habitació petita com una caps de mistos on el dramaturg jeia al llit sense possibilitat de moure's ni de dir res. Com que jo feia més